

Засновано на серијалу графичких романа о Хилди Лука Пирсона

ХИЛДА И ВЕЛИКА ПАРАДА

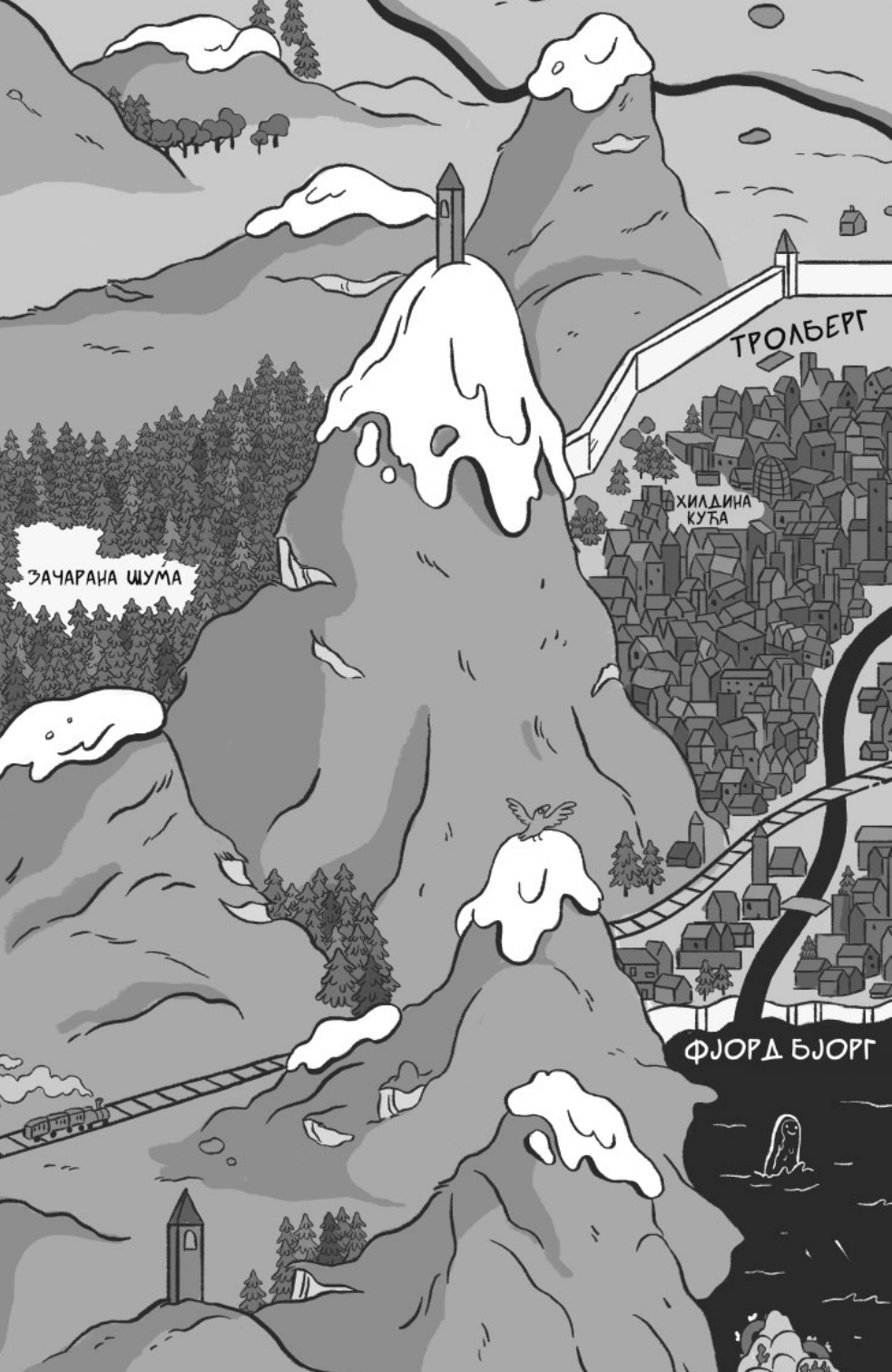
Написао Стивен Дејвис

Илустровала Сијера Милер

Превела
Дијана Радиновић

■ Laguna ■

ЗАЧАРАНА ШУМА

ТРОЛБЕРГ

ХИЛДИНА
КУЋА

ФЈОРД БЈОРГ

НИКОЛА

Тредивни
Тролберџ

ХИЛДА

ПТИЧЈА ПАРАДА

САДРЖАЈ

Прво поглавље	9
Друго поглавље	17
Треће поглавље	27
Четврто поглавље	37
Пето поглавље	47
Шесто поглавље	57
Седмо поглавље	71
Осмо поглавље	81
Девето поглавље	89
Десето поглавље	97
Једанаесто поглавље	107
Дванаесто поглавље	115
Тринаесто поглавље	123
Четрнаесто поглавље	131
Петнаесто поглавље	139
Шеснаесто поглавље	147
Седамнаесто поглавље	155

1

Сат је куцао. Мува је зујала. Тврда креда је шкрипала по сувој табли. Погурена на дрвеној клупи, девојчица плаве косе седела је у учионици главе наслоњене на руку и гледала кроз прозор у небо-дере у центру града.

– Хилда! – повикала је госпођица Холгрим. – ШТА је тамо тако ЗАНИМЉИВО?

Хилда је затрептала и окренула се и погледала у учитељицу. Госпођица Холгрим је имала четвртасту вилицу, строге очи и гужву беле косе, због које је изгледала као да из облака сева очима у њу.

– Занимљиво? Ништа, учитељице – одговорила је Хилда.

То је жива истина, помислила је. Тамо се ништа занимљиво не дешава нити се овде ишта занимљиво дешава. Нема ничег занимљивог у целом Тролбергу. Није као у мом некадашњем дому у дивљини, где је било планина да се на њих пењеш, пећина да их истражујеш и свакојаких чаробних бића да се с њима спријатељиш...

– Шта сам РЕКЛА, Хилда? – упитала је госпођица Холгрим. Имала је непријатан обичај да говори тихо, па одједном изузетно гласно.

– Рекли сте... – Хилда је заклонила очи и искоса бацила поглед на свеску девојчице Фриде, која је седела до ње. Фрида је била најбоља ученица у разреду између осталог и зато што је помно бележила све што је госпођица Холгрим говорила. – Рекли сте да је Велика Парада за три дана. У Тролбергу је то најпоседнији дан у години и наш разред је изабран да украси вола за параду.

Цео разред се закикотао. Хилда је пажљивије погледала у Фридину свеску. – Кола! – повикала је, али прекасно.

– Не вола, него кола. Карневалска кола. Нико не украшава волове. То би било глупо. Шта ће во на паради!?

Смех је одзвањао у Хилдиним ушима. Не љубазан смех, већ онај округли, подругљиви смех који је у последње две недеље непрестано слушала у школи. Лице јој је плануло и погла је главу тако да јој је плава коса пала низ лице попут завеса.

– ТИШИНА! – узвикнула је госпођица Холгрим леденим гласом. – Хилда је у праву, украсићемо КОЛА. Уз то, припремићемо и ИЗЛОЖБУ да ваши родитељи могу да дођу и погледају је. Радићете заједно у групама од по троје да сакупите ФАСЦИНАНТНЕ предмете на тему – окренула се да напише на табли – „ПРЕДИВНИ ТРОЛБЕРГ“.

Хилда је фркнула. Није хтела да фркне. Звук јој је излетео из носа сам од себе како је госпођица Холгрим изговорила „Предивни Тролберг“. Ако

постоје речи које никако не иду једна уз другу, то су онда те две.

Госпођица Холгрим се нагло окренула. – Је ли то ТРОЛ ушао у нашу учионицу или је тај ОДВРАТАН звук испустио неко од ВАС?

– Извините, учитељице – казала је Хилда поди- гавши руку. – Неће се поновити.

– У праву си, Хилда, неће – рекла је госпођица Холгрим. – Зато што ћеш ДО КРАЈА ЧАСА стајати напољу у ХОДНИКУ.

Хилда је стајала у ходнику и киптела од беса. Зашто је учитељица не воли?, питала се она. Је ли то зато што је стално нешто запиткивала госпо- ђицу Холгрим, или зато што је ретко прихватала њене одговоре?

Звоно је изненада зазвонило, на шта се Хилда штрекнула. И то ју је нервирало код Тролберга. Где год да одеш, вечито је неко звоно звонило, звечало или циликало.

Врата су се отворила и Тревор и његови другари су изјурили из учионице. Тревор је био главни силеција у разреду, а Хилда му се изгледа никако није свиђала.

– Гле ко је ово, момци! – рекао је он. – То је декоратерка волова! Хеј, воларице, испричај нам поново зашто си се преселила у Тролберг.

– Нашу кућу у дивљини згазио је цин – казала је Хилда тихим гласом.

– Згазио је цин! – закикотао се Тревор. – Та ми прича никад неће досадити. Видимо се касније, воларице! – На то је Хилди залепио заушку и одјурио низ ходник.

Из учионице су потом изашли Фрида и Дејвид. Хилда је виђала Дејвида у школи, али готово никад није разговарала с њим, осим да му каже да има дубу на глави, што је обично имао.

– Имаш дубу на глави – рекла му је сад Хилда.

– Хвала. – Дејвид је протресао косу.

Фрида је погледала Хилду. – Зашто си рекла вола уместо кола?

Хилда је слегла раменима. – Превише витичасто пишеш слово к, па личи на в.

– Е није! Пишем га таман како треба! Иди сад по торбу и пођи с нама.

– Шта? Где идемо?

– До звоника код Гориллових вртова – рекла је Фрида пруживши јој двоглед. – Морамо да се попнемо високо и осмотримо околну земљу у потрази за занимљивим биљкама са којих можемо да узмемо резнице.

– А шта ће нам резнице?

– За изложбу „Предивни Тролберг“, наравно. Госпођица Холгрим нас је све поделила у групе од по троје и ти си са мном и Дејвидом. Нас двоје смо већ разговарали и одлучили смо да прикажемо биљке Тролберга.

– Заправо, Фрида је то одлучила – рекао је Дејвид. – Ја се ту ништа нисам питао.

– Глупости – на то ће Фрида. – Све време си климао главом. Него, Хилда, пожури по ранац. Морамо да се попнемо на врх оног звоника пре него што сунце зађе, иначе нећемо видети никакве биљке.

2

Хилда се пела уз спирално степениште звоника прескачући по две степенице. Кад је изашла кроз отвор на врху, од погледа је остала без даха. Планина Халдор се уздизала на истоку, на западу планина Хар. А између снежних врхова и све до фјорда Бјорг, на стотине кровова блистало је на поподневном сунцу.

Неколико минута касније стигли су и Дејвид и Фрида, хукћући и дахћући и ослањајући се једно на друго.

– Сто двадесет пет степеника! – прошиштао је Дејвид. – Побогу, Хилда, како можеш тако брзо да се пењеш?

– Цео живот се пењем – одговорила је она. – Уз планине. Ветрењаче. Троловске стене. Водопаде. Док сам живела у дивљини са мамом, спаковала бих у ранац своју цртанку и сендвиче с краставцима и кренула у дугу авантуру...

– Чекај мало. – Дејвид је спустио глас до шапата. – Је л' ти то рече троловске стене?

– Бојим се да јесам. – Хилда се закикотала. – Једном сам седела на једној таквој стени, на троловом носу, кад је сунце зашло иза облака. Трол је оживео и јурио ме по Великој шуми, а онда се сагнуо и зградио ме око струка, па ме подигао до својих разјапљених бравих...

– Каква невероватна прича! – рекла је Фрида. – Волела бих једном да је чујем.

Хилда је ућутала. Оно „једном“ очито је значило „не сад“. Дејвид је пак толико пребледео од страха да је био готово провидан. Хилда је

отишла до ограде и загледала се у високе зидине које су окруживале град Тролберг, зидине подигнуте да спрече не само тролове да уђу већ и било шта друго што је дивље, мистериозно или занимљиво.

– Бацимо се на посао – рекла је Фрида, отварајући велику мапу Тролберга. – Вас двоје осматрајте град у потрази за занимљивим биљкама и жбуњем, а ја ћу означавати њихове локације на овој мапи.

Дејвид је принео двоглед. – Бусени љуља доле код цркве – рекао је. – И много стричка дуж обале.

– Браво – рекла је Фрида, оштром оловком означавајући локације на мапи.

– Нешто се жути иза бакалнице – рекао је Дејвид. – Ако се не варам, то је маслачак!

– Браво, Дејвиде – рекла је Фрида. – Хилда, зашто упорно радиш то са обрвама? Није ти јасан задатак?

– Извини – казала је Хилда – али мислила сам да желиш занимљиве биљке и жбуње. Љуљ,